

βίτσα

βίτσα, η, ουσ. [<μσν. βίτσα <σλαβ. vitsa <λατιν. vitea], λεπτό και ευλύγιστο κλαδί δέντρου ή θάμνου καθαρισμένο από τα φύλλα του ή και τη φλούδα του, που τα παλιότερα χρόνια αποτελούσε όργανο τιμωρίας των άτακτων μαθητών από το δάσκαλο αλλά και από τους γονείς·

- *βίτσα που σου χρειάζεται!* με αυτά που κάνεις είσαι άξιος τιμωρίας με ξυλοδαρμό, αξίζει να τιμωρηθείς με σκληρό, με παραδειγματικό τρόπο: «βίτσα που σου χρειάζεται για όλες αυτές τις βλακείες που κάνεις!». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *μωρέ*. Για συνών. βλ. φρ. *βρεγμένη σανίδα που σου χρειάζεται!* λ. *σανίδα*·

- *τις άρπαξε με τη βίτσα*, έφαγε ξύλο με τη βίτσα, ιδίως από τους γονείς του, αλλά και από το δάσκαλο: «επειδή έβαλε χέρι στο γλυκό, τις άρπαξε με τη βίτσα απ' τη μάνα του || επειδή τον είδε ο δάσκαλος που ενοχλούσε το συμμαθητή του, τις άρπαξε με τη βίτσα». Συνών. *τις άρπαξε με τη βέργα / τις άρπαξε με την παντόφλα / τις άρπαξε με το ζωνάρι / τις άρπαξε με το ζωστήρα / τις άρπαξε με το λουρί*·

- *τις έφαγε με τη βίτσα*, βλ. φρ. *τις άρπαξε με τη βίτσα*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας